

[Statsministeren.]

gennem fortsat inflation åbner vejen for nye, store kapitalgevinster. Men jeg forstår, at socialdemokratiet afviser indkomstpoltikken som et permanent middel i den økonomiske politik og i stedet satses på en løsning af, hvad man kalder grundlæggende strukturproblemer.

Jeg vil gerne sige, at regeringen er naturligvis enig i, at løsningen af sådanne problemer har sin plads i den økonomiske politik, men jeg vil gøre den tilføjelse, at får vi ikke udviklingen i pengeindkomsterne under kontrol, vil grundlaget smuldre også under sådanne foranstaltninger.

I de 12 punkter er der i øvrigt en hel del, som ikke har noget særlig direkte sigte mod de reelle strukturproblemer. Jeg tænker på punkter som indsats mod skattesnyderiet, revision af B-skatteydernes skatteansættelse og beskatning af kapitalgevinster. Det er foranstaltninger, som først og fremmest sigter mod indkomstfordelingen. Vi er i regeringen enige i, at det er ting, vi absolut må se at finde en løsning på, men det løser jo ikke vore reale problemer, medmindre der er ting i det, der kan indgå som led i en indkomstpoltik, der sigter mod at stabilisere priser og omkostninger. Det er imidlertid netop det, vi har fået at vide ikke er socialdemokratiets hensigt.

Mere centralt i forhold til de grundlæggende økonomiske problemer er forslaget om demokratiet på arbejdspladserne, både med hensyn til medejerskab og med hensyn til medarbejdernes ansvar inden for virksomheden. Nu ved folkettinget, at det er tanker, som regeringen er positiv over for, og som vi er indstillet på en drøftelse af, så snart parterne selv har gjort sig deres tanker klare. Vi mener i regeringen, at der er perspektiver i en løsning af disse problemer, også i den forstand, at vi ser en mulighed for ad denne vej i højere grad at skabe forståelse for at drage alle parter ind i et positivt medarbejderskab omkring de indkomstpoltiske spørgsmål.

Nu vil jeg ikke skjule, også fordi jeg da nødvendig ville udsættes for den kritik til efteråret ikke at have gjort opmærksom på, hvori uenighederne eventuelt består, at regeringen ikke nærer megen tillid til, at spørgsmålet om medejendomsret, økonomisk demokrati, hvilken overskrift man nu vil sætte på det,

arbejdspladسدemokrati, medindflydelse, løses på tilfredsstillende måde gennem store landsdækkende fonde, ejet af de centrale organisationer. Jeg tror ikke meget på, at det specielt løser nogle af de helt fundamentale klimaproblemer, der består. Sagt lige ud, jeg tror, afstanden mellem den enkelte virksomheds ansatte og LOs ledelse i Rosenørns Allé i mange tilfælde vil vise sig at være lige så stor, i nogle tilfælde større, end afstanden til den enkelte virksomheds ledelse. Jeg tror ikke, at det er den rigtige vej, og ville gerne have, at man allerede nu havde kendskab til denne — i hvert fald i udgangspunktet — forskel i opfattelsen.

Jeg vil om det socialdemokratiske, skal jeg sige resolutionsforslag gerne gøre den tilføjelse, at det mest direkte sigte mod strukturproblemerne ligger vel i de forslag, som kredser omkring den selektive kreditpolitik. Nu er det ikke muligt ved denne lejlighed at gå ind på de mere institutionelle sider af disse forslag, men jeg må — igen for at vi ikke til efteråret skal stå fremmed over for hinandens tankegang — stille nogle problemer op, fordi det forekommer mig, at hovedsigtet synes at være, at man vil styre anvendelsen af de knappe kapitalmidler. Her opregner man så en række formål, som der skal tages særligt hensyn til. Man skal tage særligt hensyn til eksporten — det må vel også gælde landbruget — store dele af industrien, skibsfarten og vel også turismen. Man skal tage særligt hensyn til de erhverv, som på hjemmemarkedet konkurrerer med importen. Det er vel stort set den øvrige industri. Så kan jeg selvfølgelig erkende, at der er visse områder, hvor den direkte konkurrence med udlandet er svag, bl. a. bygge- og byggeriet, men det har man jo sagt man også vil tilgodese.

Derfor må jeg spørge: hvad er det egentlig, der så bliver tilbage til at betale den selektive kreditpolitik? Hvad er det, der bliver tilbage til at betale den favorisering af hele dette brede felt af områder? Har den radikale ordfører ikke ret, når han under debatten for et par uger siden karakteriserede disse tanker som det rene selektive ingenting? Er det ikke det, der er sandheden? Jeg mener, det er meget væsentligt, at man gør sig klart, hvordan man i det hele taget vil få noget tilbage, som man ikke gerne selektivt vil støtte.